

гения съ лудостта, или първобитното състояние съ израждането, като казватъ: *краищата се допиратъ* (les extrêmes se touchent).

Да обвиняваме ли модата — тази наследница на деветътъ музи и тритъ грации отъ древността? — Не. — Тя е изразъ на нашитъ слабости и достоинства — една кукла управлявана отъ нѣколко финансисти, които се криятъ задъ гърба ѝ, за да трупатъ милиони отъ нейнитъ капризи. Тя е сжщо така отражение на политиката (японската блуза), на литературата (спънатата рокля шантеклеръ), на философията (жакетчето Спенсеръ), както и на стопанския подеъмъ (Лионската копринена индустрия) на оная страна, която създава нейнитъ закони. Единъ само примѣръ: въ складоветъ на нѣкъкъвъ парижки фабрикантъ имало струпани грамада топове отъ червенъ платъ вече демодиранъ. Хитрия спекулантъ обещалъ известно възнаграждение на една прочута актриса, ако изнесе коронната си роля въ рокля отъ този платъ. Още на утринъта следъ представлението плата на висока цена билъ разграбенъ отъ шивачкитъ, та станало нужда да се тъче десеторно повече отъ сжщия. Ако се вгледаме въ магазинитъ и фабрикитъ за модни артикули, ще видимъ, че тѣ всички принадлежатъ на хора съ голѣми финансови заложи. Това пѣкъ ще докаже, че модата повдига стопанския животъ на една страна като дава работа на хиляди работници. Все пакъ лѣвския дѣлъ си остава за голѣмия финансистъ. Можемъ да кажемъ, че тя е благодать за една страна, при условие — *да бжде разумна* или по-право да сж разумни финансиститъ, които я дерижиратъ, да сж разумни нейнитъ творци: шивачи, художници и артисти, ако милѣятъ за благото не само на своя народъ, но и на цѣлото човѣчество, защото модата се води по психологията на тѣлпата и е по-заразителна отъ най-заразителната епидемия. Но какво да се прави, когато всички тѣзи малки и голѣми условия сж лика на нравитъ, които създаватъ облѣклото.

Облѣклото — това сме самитъ ние въ нашето време.

